

Nagyböjt III. hete

Csütörtök

Jer 7,23-28 * Lk 11,14-23

„De nem hallgattak rám, és nem figyeltek szavamra; sőt még jobban megkeményítették nyakukat.”

Jézus csodája, az ördög kiűzése egy néma emberből kétféle reakciót váltott ki a körülállókból: a többségből őszinte csodálkozást, sőt csodálatot, egyesekből pedig rosszindulatú magyarázatot.

A nép nagy része úgy viselkedett, mint a gyermek: a tényt magát nézte, és hagyta magát elragadtatni, a Belzebub-vád kitalálói viszont mintegy a gyermekkor naiv lelkesedését túlhaladva mintha ésszerű magyarázatot próbálnának adni a látottakra. A baj csak az – s erre Jézus rá is mutat válaszában –, hogy a magyarázat nem ésszerű. Nem a tényt magát tekinti elsőrendűnek, hanem azt az előítéletet, amely alapján a magyarázat azután a tényt valósággal meghazudtolja, visszájára fordítja.

Napjaink világában, ahol a híradást oly sokszor a kommentár helyettesíti, ahol a tényeket ideológiailag megszűrve, kozmetikázva, ilyen-olyan csomagolásban találják, ahol az ember vonatkoztatási rendszerét észrevétlenül manipulálják, igencsak szükség van arra, hogy tisztán lássunk és ne veszítsük el józan eszünket.

Hogy a csodát meg tudjuk különböztetni a szemfényvesztéstől, s ne új és új jeleket hajhásszunk, hanem engedjük, hogy hozzánk és közénk is elérkezzék az Isten országa. Ugyanakkor az Isten által adott jeleket ne ideologizáljuk agyon, hanem tartsunk bűnbánatot.

Hiszen Jézus nem csodatevő erejét akarta fitogtatni, nem lenyűgözni, elvarázsolni, elkábítani akarta hallgatóságát, hanem kinyilvánítani Isten országát, mely elérkezett és a démoni erőknél is hatalmasabb.

Isten ujjá, a Szentlélek téged is megérint. Érzékeny vagy rá? Tudsz csodálkozni? S az ártatlan gyermeki csodálkozás után le tudod-e vonni felnőtt józansággal a tettekre sürgető következtetést?